

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

גל ליל

פרשת עקב

סגולת ברכת המזון

"ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך". הקדוש ברוך הוא מצווה אותנו על הברכה היחידה שהיא מצווה מן התורה. כל הברכות שאנחנו מברכים הן מדרבנן. בורא עולם בתורה הקדושה לא ציווה לברך על האוכל חוץ מברכת המזון. למה? כי רצה ללמד אותנו משהו מאוד יפה: הברכה שלך לא נמצאת במעשה ידיך. "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה'".

ספר החינוך כותב יסוד גדול: "כל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו". מקובלני מרבתי - זו קבלה מרב לרב עד משה רבנו. משפט מאוד משמעותי. כל אחד בחייו נותן את דעתו היכן שהוא מאמין שתהיה לו התמורה המרבית. אחד הולך לבנייה, אחד למחשבים, אחד למסחר. אבל אם אתה מאמין שבורא עולם הוא זה שזו ומפרנס - אתה חייב לתת את כובד המשקל אצלו. בברכת המזון כתוב: "הזן את העולם כולו בטובו, נותן לחם לכל בשר" - בלי קשר אם יש לך שכל, נולדת בשכונת התקווה או בצפון תל אביב.

אני אומר תמיד לנהגי מוניות: לא הולך לך? לך תקנה פיתה ופלאפל, ברך ברכת המזון בכוונה - תראה פתאום איך הלקוחות מתחילים לרוץ אחריך. כשאתה מברך, אתה לוחץ על הכפתורים האמיתיים שמורידים שפע לעולם. אני מכיר אנשים שבאים אלי עם בעיות פרנסה. אני אומר להם: תשמע, בברכת המזון כתוב שה' - "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון". כשהזכרתי לאחד את הפסוק "כי לא על הלחם לבדו" והוא התחיל

לשנן, פתאום בא ואומר: "אתה לא מאמין, הרווחתי בשלוש שעות שנים עשר אלף שקלים!" עכשיו הוא מתחיל להבין.

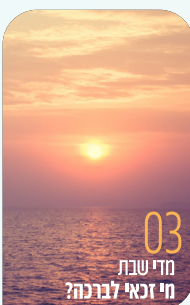
תבדקו ותראו: אין קשר בין מה שאתם עובדים למה שאתם מרוויחים. זו ההסתרה - הקדוש ברוך הוא מחביא את עצמו בתוך מעשה הידיים. שבוע לא עובד - אין כסף. נראה שהעבודה היא שמפרנסת. אבל זו ההסתרה. הוא אומר: לך תעבוד, בני, אבל דע לך שזה לא מה שמפרנס אותך. אני מכיר אנשים תמימים, אשה שאמרה לי: "תחתן לי את הבן, יש לי דירה בשבילך". היא ובעלה אנשים פשוטים שעלו ממרוקו, הוא עבד במפעל כל חייו, היא מעולם לא עבדה - חיתנו שמונה ילדים עם דירה לכל ילד. איך? אל תשאל שאלות, תהיה תמים.

הסגולה הפשוטה והיפה ביותר: אתה אוכל פעם ביום לחם? תברך ברכת המזון בכוונה מתוך הסידור, מילה במילה. מי שמברך בכוונה - מובטח שמזונותיו בכבוד. לא סגולה, הבטחה! ועוד סגולה: "מזונותיו בכבוד" - לא רק שתקבל, אלא שתקבל בלי בזיון. יש מי שפושט יד לצדקה, יש מי שעובד בעבודה שמתבייש ממנה. ההבטחה היא שגם תקבל וגם בכבוד. "תמים תהיה עם ה' אלוהיך" - כך חיו אבותינו בתמימות אדירה, וברכת המזון היתה יסוד הפרנסה שלהם. יום אחד הייתי צריך הלוואה לדירה. יש לי חבר עשיר שתמיד אמר "אני פה בשבילך". הלכתי, ביקשתי מאתיים אלף שקלים. "אני חוזר אליך" - עד היום לא חזר. ישבתי בכולל, אברך לידי שאל למה אני טרוד. סיפרתי, ואמר: "מה הבעיה? יש לי כסף בגמ"ח". ירדתי איתו, קיבלתי מאתיים אלף במזומן. ישועת ה' כהרף עין! מי שבוטח ב"כוחי ועוצם ידי" - נופל. מי שבוטח בה' - ה' שולח לו מהמקום הכי לא צפוי.

שבת שלום ומבורך!

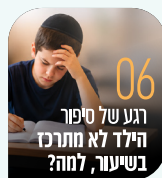
04
שמיירת הלשון
לשון הרע
בצנעה, מותר?

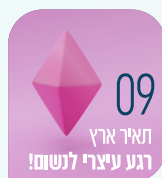
03
מדי שבת
מי זכאי לברכה?

10
טעמי המקרא
איך גאווה
מביאה עצבות?

06
רגע של סיפור
הילד לא מתרכז
בשיעור, למה?

09
תאיר ארץ
רגע עיצרי לנשום!

12
ענפי אבות
שופט מי ששופט אחרון

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
19:20	19:22	19:19	19:21*
20:10	20:12	20:09	20:11
21:02	21:05	21:02	21:05

בירושלים: לנהוגים 40 דק' 19:01

פרטים בגב העלון <<<

בואו להיות חלק מהבניין המפואר הזה

שכולו לכבוד בורא עולם

*המזמנה להחמשה גבול

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי היקר והנעלה הר"ר ישראל פרץ הי"ו תל אביב.

אודת שאלת מר, האם מותר בשבת למלאות בקבוק שומר חום המיועד לחימום הבטן או שמא הרי זה בגדר הטמנה, הנני להשיב בקצרה כמסת הפנאי.

הנה בגמ' (שבת נא ע"א), מבואר שאף שאסור להטמין בשבת בדבר שאינו

מוסיף הבל. (דוגמא לדבר אסור בשבת לכסות את סיר החמין שעל הפלאטה בשמיכה, אלא אם כן עשה זאת כבר מערב שבת, שבאופן כזה מותר לחזור ולכסות את הסיר בשבת, אם כל המאכלים שבסיר מבושלים). מכל מקום אם העביר את התבשיל מכלי שנתבשל בו לכלי אחר, מותר להטמינו לאחר מכן בדבר שאינו מוסיף הבל.

וכן פסק הרמב"ם (פ"ד מהלכות שבת ה"ה), וזה לשונו 'פנה התבשיל או המים החמין מכלי לכלי אחר מותר להטמין הכלי האחר בשבת בדבר שאינו מוסיף. כמו הדבר הצונן. שלא אסרו להטמין בשבת אלא דבר חם שהוא בכלי ראשון שנתבשל בו אבל אם פנהו מותר. עד כאן לשונו.

ולדבריו נראה שיש להתיר למלאות מים בתוך בקבוק שומר חום המיועד לחימום הבטן, כיון שהוא דומה לאופן שפינהו ממיחם למיחם. והכלל בזה שכל שהוא בכלי שני אין בזה איסור הטמנה בשבת, בדבר שאינו מוסיף הבל.

וכע"ז מצאנו בפוסקים להתיר השימוש בטרמוס בשבת, מהטעם הנזכר, וכ"כ בשו"ת כהנא מסייע לכהנא (סי' ה). וכ"כ בחזון איש (סי' לו). וכ"כ בספר דרכי חיים ושלום (סי' תכא). וכ"כ בספר דברי ישראל (ח"ב עמ' פד). וכ"כ בשו"ת גנזי יוסף (סי' קנא). וכ"כ בשו"ת אפרקסא דעניא (ח"ב סי' נח). וכ"כ בשו"ת יביע אומר (ח"א או"ח סי' יד). והוא הדין בנדון דידן.

וע"ע בשו"ת שבט הלוי (שם), שכתב להחמיר לגבי טרמוס, משום שעיקר מטרתו היא לשמירת החום ואינו דומה כלל לפינהו ממיחם למיחם. אבל יש לדחות דבריו לפי המבואר בדברי הרמב"ם שבכלי שני אין איסור הטמנה, וא"כ אין מקום לחילוקו.

ולאחר זמן ראיתי בספר תורת שבת (שם סק"א), שכתב שמותר להטמין בשבת נודות של בדיל מלאים מים חמים [וארם פלאש] אל תוך המיטה לחמם המיטה, ובנוסף על הטעם הנזכר הוסיף עוד טעם, משום שלא נאסרה הטמנה אלא לצורך דבר המטומן שיעמוד בחמימותו, אבל כאן הוא לצורך המיטה ולא צורך המוטמן. וסברתי שייכת גם בנדון דידן, שכן כל כוונתו אינה לצורך המים שבתוך הבקבוק, אלא כדי להתחמם מהמים.

לכן למסקנת ההלכה: מותר למלאות בקבוק מים חמים המיועד לחימום הבטן, ואין לאסור בזה משום הטמנה בדבר שאינו מוסיף הבל.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

הנוגע בצואת האף והאוזן או בלפלוף העין, האם צריך ליטול ידיו?

הנוגע בצואת האף או האוזן, לכתחילה צריך ליטול ידיו, ואם הוא באמצע הלימוד והנטילה תפריע לו בלימודו, יכול להקל לנקות ידיו בכל מידי דמנקי (כלומר שינגב ידיו בבגדיו וכדומה). ולגבי לפלוף העין, יש מחמירים בזה כמו בצואת האף והאוזן, אבל להלכה נראה שאין צריך ליטול ידיו. וכן הדין בנוגע ברוק פיו, שאין צריך ליטול ידיו. (רמ"א סי' צב סעיף ז. וע' משנ"ב שם סק"ל. שו"ת מהרש"ם ח"ג סי' רמא. כף החיים סי' ד אות צז, ילקוט יוסף סי' ד סעיף. שו"ת אור לציון ח"ב פ"א שאלה יא).

גוי שבישל ביצה האם מותר לאוכלה?

אסור לאוכלה. (ש"ע יו"ד סי' קיג סעיף יד).

האם אפשר לצרף ככר לחם קפוא ל'לחם משנה'?

אם אין לו ככר אחר אפשר לצרפו ללחם משנה. (שו"ת מנחת יצחק ח"ט סי' מב. חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' קעט).

בני התורה המסולאים מפז, הנופשים בים, האם צריכים להקפיד לחבוש כיפה לראשם, בזמן שהותם בחוף?

הנמצאים בחוף הים או בבריכה, מעיקר הדין אינם חייבים לחבוש כיפה לראשם, בזמן שהותם בחוף הים או בשפת הבריכה, מלבד בזמן הזכרת שם שמים בתפילה או בברכות, ומכל מקום ירא שמים ישתדל לחבוש כיפה לראשו גם בזמנים אלו. (ע' שו"ת יביע אומר ח"ט או"ח סי' א, שאין איסור ללכת בלא כיפה, מלבד בזמן הזכרת השם, אלא הוא מנהג חסידות המוסיף יראת שמים, וכן הוא סימן ואות להיותו נמנה על ציבור ירא השם וחושבי שמו. וא"כ בנדון דידן יש להקל, שכן הוא דרך העולם).

השוכר צימר או דירת נופש בארץ ישראל, ואין בה מזוזה, האם חייב לקבוע שם מזוזה בזמן שהותם?

השוכר צימר או דירת נופש בארץ ישראל למשך כמה ימים, לכתחילה צריך לברר קודם לכן שיש שם מזוזה, ואם אין שם מזוזה, צריך לקבוע שם מזוזה בלא ברכה. ויש המקלים בזה, ויש להם ע"מ שיסמוכו. ומכל מקום, אם הוא שוכר הדירה ליותר מ-30 יום בארץ ישראל, לכל השיטות חייב לקבוע שם מזוזה. והמיקל בזה, יש לו על מה שיסמוך. (ע' בשלחן ערוך יו"ד סי' רפו סעיף כב לגבי פונדקי שפטור מן המזוזה, וכ"כ בשו"ת דברי בניהו חלק יג סי' מז. אבל בשו"ת תשובות והנהגות ח"ד סי' רלט, כתב דפונדקי הוא דוקא שאין לו זכות בחדר מסוים, משא"כ בנ"ד. וכ"כ בשו"ת שבט הלוי ח"י סי' קפ. ובספר חוט שני מזוזה עמ' ק. ולכן לכתחילה יש להחמיר. וכן העלה בשו"ת תורת מאיר פנחסי יו"ד סי' כב ע"ש).

הזמינו עכשיו! עד הבית
077-26-353-88

הצטרפו למני "הלימוד היומי" וקבלו בכל חודש חוברת מחזקת עד הבית, עם מאמרים קצרים ועוצמתיים מאת הרב יגאל כהן

קצר וחזק | מתנה של מאושרים | שפה קלילה

נכנסים ל-5 דקות של אור

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

הברכה למקיימי המצוות

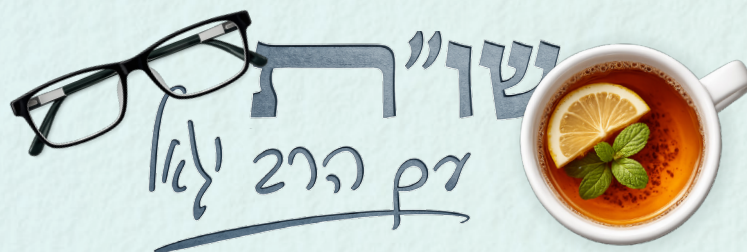
הקב"ה מבטיח שאם נקיים את המצוות - "ברוך תהיה מכל העמים, לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך" (דברים ז, יד). זו ברכה מיוחדת מאד, אין מקום בעולם שאין אנשים עקרים, או שהאשה עקרה או שהאיש עקר. ויש לזה פתרון, אם האשה עקרה - לפעמים אם תינשא לאדם אחר יכולה להוליד, ואם האיש עקר - לפעמים יכול להסתדר עם אשה אחרת. אבל כאן הקדוש ברוך הוא מבטיח "לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך".

"והסיר ה' ממך כל חולי, וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך, ונתנם בכל שונאיך. על הפסוק הזה כתוב במדרש רבה על חומש ויקרא (פרשה טז, אות ח): "והסיר ה' ממך כל חולי" אמר רבי אחא: ממך הוא שלא יבואו חוליים עליך. אם אדם שומר על עצמו, לא תבוא עליו מחלה. אם נגזרה גזירה - אין מה לעשות, אבל אם לא נגזרה גזירה ואדם שומר על עצמו ונזהר מדברים רעים - לא תבוא עליו מחלה.

"וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך, ונתנם בכל שונאיך". בהתחלה נאמר "לא ישימם בך", ואחר כך "ונתנם בכל שונאיך". יש תוספות בגיטין (דף כ ע"א) שכותבים ש"שימה" זה דבר מועט, ו"נתינה" זו מתנה מרובה וחשובה. לכן הפסוק אומר: "וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך", אפילו מעט "לא ישימם בך", "ונתנם בכל שונאיך" - להם יתן הרבה מדוים, נתינה מרובה וחשובה.

אז התורה מבטיחה "והסיר ה' ממך כל חולי", שלא תהיה לך שום מחלה. "כל חולי" אפילו חולי קטן לא יהיה לך. "המחלה הידועה" - פעם לא הכירו אותה, ומזמן החזון איש התחילה להתפשט. שאלו את החזון איש: למה הרבה אנשים חולים במחלה? אמר להם: עם ריבוי התרופות בא ריבוי המחלות. פעם כשלא היו הרבה תרופות, אדם היה שומר על עצמו ונזהר שלא תבוא עליו מחלה, אבל עכשיו כשהמציאו הרבה תרופות - יש הרבה מחלות, והמחלה הזאת נמצאת כמעט בכל אדם שני.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

שאלה: כל צהריים כשאני מגיע לביתי, אמא שלי הצדקת מגישה לי ארוחת צהריים, ואני מברך לדוגמא על העוף 'שהכל', ובסוף הסעודה או באמצע אני רוצה לשתות מים, האם צריך לברך גם על המים 'שהכל' למרות שלא כיוונתי?

תשובה:

אדם שבירך 'שהכל' על העוף ולאחר מכן רוצה לשתות מים או שתיה מתוקה לא יברך על המים משני טעמים: א. כיון שהעוף בדרך כלל גורם לצמא והרי הוא שותה את המים בגלל העוף והמים נחשבים כטפלים ב. בשו"ע (ס"ו רז) פסק מרן: שאם בירך ברכה על פרי והביאו לפניו פרי אחר שברכתו דומה לא יברך, מפני שמסתמא דעתו להגירר מאכילה לאכילה.

שאלה: כידוע שבשבת אסור לשטוף את מברשת השיניים בשימוש האחרון כדי שלא יהיה מכין משבת לחול, וכן אסור לקפל את הטלית כדרך קיפולו מאותו טעם. האם כשהטלית או המברשת שיניים מיועדות רק לשבת האם הדין משתנה?

תשובה:

אסור לשטוף בשבת את מברשת השיניים לאחר שצחצח את שיניו מפני שמכין משבת לחול, ואין הבדל אם המברשת מיוחדת לשבת או לא. מפני שיכול לשטוף את המברשת במוצאי שבת וכל הסיבה ששטף בשבת הוא רק כדי לחסוך לו זמן במוצ"ש ולכן נחשב כמכין משבת לחול, ויש אפשרות שיגזיח את המברשת בתוך כוס מלאה במים.

שאלה: הציעו לי עבודה להיות מלצר תמורת 1200 ש"ח ללילה, אך פתאום גיליתי שמוכרים במסעדה גם מאכלות אסורים, האם מותר לי לעבוד שם רק כמלצר?

תשובה:

אסור למלצר לעבוד במקום שמגישים בו מאכלות אסורים, משום שעובר על "לפני עיור לא תתן מכשול", וגם משום מסייע בידי עוברי עבירה.

שאלה: כבוד הרב, לוקחים אותנו מטעם בית הספר לבקר בכנסייה, והרבנים במדרשה אמרו לי שאסור! ומשסירבתי להגיע בגלל שההלכה אוסרת, הם אמרו לי שהם בדקו וזה מותר בגלל שלא הולכים להתפלל או להנות, אלא ללמוד על המקום, ובעקבות כך מחייבים אותי להגיע. א. האם הם צודקים? ב. מה עלי לעשות?

תשובה:

לדעתו של מרן רבינו עובדיה יוסף בכמה מקומות בספריו אסור בשום אופן ליהודי להיכנס לבית עבודה זרה כגון כנסייה של נוצרים, ולכן צריך להסביר למנהל בית הספר שהדבר אסור על פי התורה הקדושה, ובעזרת ה' יתברך הדברים יתקבלו על לב ההנהלה.

**שותפים
בהחזקת
לימוד התורה**
וזוכים שכל אברך
הלומד בכולל
יביע אומר יתפלל
לזכותכם, להצלחה
בכל ענייני החיים

לזכויות נצח התקשרו < 03-8000-770

בהיכל זה
**לומדים
תורה**
מדי יום התמדה
למעלה
מ-180
אברכים

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"כי באפם הרגו איש"

(בראשית מ"ט ו')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת ידיד וחבר, שלכולם תמיד הוא עוזר, האם מותר לומר לשון הרע ברמז שלא לתועלת, או שגם לדיבורים כאלו יש לסגור את הדלת, כגון שאומר שפלוני התארח אצלו יותר מפעמיים, ותמיד הוא דואג לעשות אצלו 'נטילת ידיים', ובדבריו התכוין את פלוני לגנות, ואת מעשיו הלא טובים לגלות, שאת רכושם של אחרים הוא אוהב, ואותם הוא חומד וגונב.

עניתי לאותו מכר וחבר, שהחפץ חיים את דברי הגנות ברמז אוסר, וכותב שיש בלשון הרע ברמז איסור גמור, ושזה עוון מאוד חמור, ופעמים אף שלא מדבר על האחר, על איסור לשון הרע ברמז הוא עובר, כגון שתוך כדי הסיפור קורץ בעיניו, ורומז על פלוני שנמצא לפניו, ועושה כן שלא יבינו השומעים, והעושים כן על איסור לשון הרע גמור הם עוברים (חפץ חיים כלל א' הלכה ח' באר מים חיים אות י"ג).

ואף אם לא מבאר בדבריו על מי הוא מדבר, על איסור לשון הרע בצנעה הוא עובר, אם מתוך הסיפור מבינים השומעים, כלפי מי הדברים אמורים. כגון אם קבעו הדיירים בבניין, להגיע לאסיפה בזמן, ודוד השכן מאחר כל הזמן, וגערו בו השכנים כבר כמה פעמים, בתקוה שזה יגרום לו להפנים, שלא לאחר לאסיפה זה דבר חשוב, הזמן של השכנים זה דבר שלא ישוב. ובאסיפה האחרונה דוד השכן שוב פעם איחר, ואף אחד מלבד לוי לא שם לב ולא הרזה. ובתחילת האסיפה ביקש לוי לדבר, ועל המלך דוד הוא החל לספר, ועשה זאת בכוונה ובדרך מרמה, כדי שישומו לב שדוד שוב פעם מאחר לאסיפה. וכך היה שהנאספים החלו לרטון, על דוד השכן שמאחר המון. בזה עבר לוי על איסור לשון הרע בצנעה, שמרבה בעם ישראל את השנאה (שם כלל ג' הל' ד'). נשתדל להרבות אהבה בעם ישראל, ובקרב ממש נזכה לביאת הגואל בבנין אריאל. אמן כן יהי רצון

להורדת
החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו

בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069

(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

הסתדרתי בעצמי

אחים יקרים! צריכים לדעת שהיצר הרע פעמים רבות משקר עלינו לאור יום מול העיניים בלי בושה כמו שמספרים על יהודי שנסע בתל אביב ומחפש מקום חניה ולא מוצא, ביאושו הרים ראשו לשמים והתחנן: "ה' יתברך! אם אתה מסדר לי מקום חניה, אני מבטיח שאני מתחיל להניח תפילין..." מיד כשסיים את תפילתו ראה רכב יוצא מחניה, הרים שוב ראשו לשמים ואמר: "ה' יתברך! לא צריך הסתדרתי כבר בעצמי..."

עבודה בעיניים

מספר רבי יעקב גלינסקי זיע"א: בנובהרדוק היה שיכור שדברו על לבו להפסיק משתיה מרובה אך הוא לא יכול היה להפסיק. אולם הצליחו להוציא ממנו הבטחה כי לעולם לא ישתה לבד רק עם עוד מישהו המטרה בכך היתה: א. לא בכל שעה יזדמן לו מי שיוכל לשותות עמו ב. חברו יוכל לעצור בעדו מלהמשיך בשתייה. הסכים השיכור והבטיח.

יום אחד הוא ישב והמתין ולא ראה לפניו חברותא לשתייה התחיל להתקרב ליון להוריד את הבקבוק מותר, רק לשותות אסור חשב לעצמו ואכן הוריד את הבקבוק מהארון והניחו לידו. להכין שתי כוסות גם כן מותר. על זה הרי לא הבטחתי התקרב עוד אל היין. פתאום נפל זכוב לתוך אחת הכוסות לחיים! לחיים! יש עוד אחד... והחל שותה במהירות 'הרי אמרו שמותר בשתיים'...

עד כדי כך יכול האדם עם שכל עקום לחפש עצות ולהשיג דרכים ותירוצים איך להקל ואיך להוריד גדרים בהיתר... להגיד (במדבר).

אחים יקרים! חייב זהירות מהיצר הרע יש לו כח גדול מאוד.

בדרך עקיפה

רבינו יוסף חיים זיע"א ביאר בספרו עוד יוסף חי (במדבר כא, כז) שדרכו של היצר הרע לבוא אל האדם בדרך עקיפה, לצוד אותו במרמה ותחבולה כדי להפילו, לכך צריך האדם להתנהג עם יצר הרע שהוא מלאך המות בדרך ערמה ולהטעות אותו, ובתחבולות יעשה עמו מלחמה לדחותו מעליו. ומספר על אדם אחד שהיה ידיד של מלאך המות, וביקש ממלאך המות בקשה שלא יקח נפשו מבלי שיתוודה תחילה, וחשב בלבו שעל ידי זה לא ימות לעולם, שמהיום והלאה לא יאמר וידוי ובכך מלאך המות לא יוכל לקחת את נפשו, הסכים המלאך לדבריו ונשבע לו על כך. ואותו אדם שמח שמחה גדולה על כך.

והנה הגיע זמן פטירתו של אותו אדם, והרגיש מלאך המות בתחבולה שעשה לו. הוא חשב להמיתו בערמה, כי אמר שכשם שהוא בא אלי בערמה, כך אני אטעה אותו ואוכל לקחת נפשו בערמה.

מה עשה מלאך המות? הפך עצמו כאיש נגוע ומוכה וחולה במחלה גדולה, ושכב במקום שאותו אדם עובר שם, ועשה עצמו גוסס. וכאשר עבר האיש, ראה אדם מושלך לפניו וראה שהוא גוסס ונוטה למות, ובוכה במר נפש.

הוא שאל אותו: מדוע אתה בוכה? אמר לו: אני נוטה למות, ומכיון שאני עם הארץ על כן איני יודע להתוודות, ועל כן הטיבה לי בחסדך ותאמר סדר וידוי לפני, ואני אומר אחר כך מלה במלה.

נכמרו רחמיו של האיש, ונתבלבל ולא זכר שקיבל על עצמו שלא להתוודות, והחל לומר נוסח הוידוי. כשסיים הוידוי קפץ "החולה" ממקומו והפך עצמו למלאך המות. נבהל אותו איש ואמר לו: מדוע הפכת עצמך לחולה מסוכן? הסביר לו מלאך המות שעשה את זה כדי שיוכל ליטול את נפשו, שכשם שהוא בא אליו בורמה, כך הוא בא אליו בערמה.

כעת על פי המעשה הזה, נתבאר לנו היצר הרע לבוא לאדם בדרך עקיפה, לצוד אותו במרמה ותחבולה כדי להפילו, לכך צריך גם האדם להתנהג עם יצר הרע בדרך ערמה ובתחבולות יעשה עמו מלחמה לדחותו מעליו.

התקשרו לשותפות בהפצה <
03-8000-770

עלוני שבת מלאים
במאמרים בהלכה
ובאמונה, סיפורים
לילדים, מדור לנשים
ועוד תוכן עשיר לחיזוק
וקירוב הנשמה

יש לך אפשרות
לזכות את
הרבים

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר זכור את הטוב

למלך אחד היו עשרה כלבי פרא. הוא נהג לזרוק לתוך הכלוב שלהם כל מי שהמרה את פיו. יום אחד, אחד השרים שלו עשה טעות, והורה משהו נגד המלך. המלך הורה מיד להשליכו לכלבים. השר התחנן על חייו, וביקש מהמלך - "עשר שנים עבדתי אותך בנאמנות, אל תשפוט אותי על טעות אחת! אני מבקש את סליחתך, הדבר לא יחזור על עצמו".

"בשום פנים ואופן לא", הורה המלך, "לכלבים!" אחרי שראה השר שלא יועילו לו כל תחנונים, הוא ביקש מהמלך: "לפחות תן לי עשרה ימים להיפרד מאשתי והילדים".

"קבלת", אמר המלך. באותם עשרה ימים, מעבר לכך שהשר היה עם משפחתו, הוא ניגש לאחראי על הכלבים, ושאל אותו אם זה בסדר שהוא יאכיל קצת את הכלבים. לשומר לא היתה התנגדות. וכך, במשך עשרה ימים האכיל השר את הכלבים בשר משובח וטעים, והשתדל עד כמה שאפשר להתיידד עמם.

כעבור עשרה ימים ניתנה ההוראה - "לכלבים". השר נזרק לכלוב הכלבים. אך להפתעת כולם, במקום לקרוע אותו לגזרים, הכלבים מיד ניגשו אליו, ליקקו אותו ושיחקו איתו. המלך היה בהלם. "הוציאו אותו מיד!" הוא פקד. "הכיצד?" שאל המלך - "הכלבים הללו, עוד באוויר היו צריכים לאכול אותך. אתה קוסם או משהו?"

"ממש לא", ענה השר.

"אני שירתי אותם עשרה ימים, והם לא שכחו אותי. אותך שירתי עשר שנים, ואתה שכחת אותי..."

הכרת הטוב הינה יסוד מובנה ביהדות. בין השאר, זו הסיבה לברכות שאנו מברכים כמעט על כל הנאה שאנו נהנים בעולם הזה, ובפרט מה שמופיע בפרשת עקב - "ברכת המזון". אכלת, שבעת - תגיד תודה. כדאי לדעת שכתוב בספר החינוך (נכתב לפני כ-763 שנה): "מקובל אני מרבתי, שכל הזהיר בברכת המזון, מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו". אנשים מחפשים סגולה לפרנסה - תלמד להגיד תודה אם אכלת, ותקבל גם חזרה.

איש אחד אמר לחברו - "מאז שהתחתנתי, אשתי שינתה אותי לחלוטין - היא למדה אותי להיות מסודר, להתלבש יפה, להיות נימוסי, להתחזק בתורה ובמצוות, לדבר אנגלית ועוד". "אז למה אתה מצוברח, כי היא שינתה אותך כל כך?" שאל החבר. "לא, זו לא הסיבה", ענה הבעל. "פשוט אחרי כל השינויים הללו, נראה לי שהיא כבר לא מספיק לרמה שלי..."

כבר אמרו חז"ל, "כל הכופר בטובתו של חברו, סופו כופר בטובתו של בורא העולם". יהי רצון שנלמד להכיר טובה לאנשים שסביבנו, נברך ונודה לקב"ה על כל הטוב שהוא נותן לנו, ונקבל בחזרה שפע של ברכה ופרנסה.

"הכרת הטוב אינה רק מצווה אלא דרך חיים, מי שיודע להודות על הטוב, ימצא אותו סביבו תמיד."

הבעל ששתק

יש אנשים שחושבים ששלום בית נהרס רק מצעקות ומריבות, אבל

לפעמים דווקא השתיקה היא מה שמרחיק הכי הרבה, ואצלי זה התחיל ככה, לא היו בבית שלנו פיצוצים גדולים, לא דיבורים קשים במיוחד, מבחוץ אפילו היינו נראים זוג רגיל לגמרי, אבל לאט לאט הפסקתי לדבר באמת, כל פעם שאשתי היתה נפגעת ממני או מעירה לי על משהו הייתי מיד נסגר, שותק, הולך לטלפון, יוצא מהחדר, כי מבחינתי שתיקה היתה הדרך לשמור על שקט, לא רציתי לריב, לא רציתי לפגוע, אבל עם הזמן השתיקה שלי התחילה לפגוע יותר מכל ויכוח, אשתי היתה מנסה לדבר איתי ואני עונה במילה אחת, היא שאלה מה עובר עליי ואני אומר הכל בסדר, אבל בפנים שום דבר כבר לא היה בסדר, הייתי חוזר עייף מהעבודה, עמוס מהחיים, ולא היה לי כח להסביר את עצמי כל הזמן, אז פשוט התרחקתי בלי לשים לב, בבית התחיל מתח קבוע כזה, לא רעש אלא קור, הילדים הרגישו אותו גם בלי להבין, פחות צחוקים של בית, פחות שיחות, כל אחד בתוך הפינה שלו, יום אחד אשתי ניסתה שוב לדבר איתי על משהו קטן שהתפספס בבית ואני שוב שתקתי, ואז היא אמרה לי משפט שלא יצא לי מהלב מאז, "אני כבר לא יודעת אם אני חיה איתך או לידך", המשפט הזה תפס אותי חזק, כי פתאום הבנתי שבזמן שאני חשבתי שאני שומר על שלום אני בעצם בונה קיר פלדה בינינו, באותו ערב ישבתי לבד וחשבתי כמה פעמים רציתי לשתף אותה במה שעובר עליי ופשוט לא ידעתי איך, כמה פעמים פחדתי שאם אפתח את הלב זה יהפוך לעוד ויכוח, אז העדפתי לברוח לשקט, אבל השקט הזה כבר נהיה בדידות לשנינו, לאט לאט התחלתי ללמוד לדבר קצת יותר, גם אם לא מושלם, להגיד כשקשה לי במקום להיעלם, להקשיב לה בלי להרגיש מיד מותקף, והיום אני מבין שלפעמים בבית אנשים לא באמת צריכים פתרונות גדולים

אלא רק להרגיש שהאדם שמולם עדיין נמצא איתם בלב.

לפעמים חספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן
כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

חפשו בגוגל
"חיות לילדים ענפים"
ותהנו מצפיה קסומה

זה לא עוד סרט טבע
זה כבר
סיפור אחר

"חיות לילדים" היא סדרת אנימציה חדשנית
בהמשכת - AI, עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני
שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

מקצוענות מול מציאות

עברה תקופה, ופתאום המפקח של המוסד יצר איתנו קשר. הוא התחיל לכתוב סביבנו וללחוץ: "המצב עדיין קיים. מושי לא הופך לדף הנכון, והוא היחיד בכיתה עם הבעיה הזו. אני מציע לבדוק הפרעה בעיבוד שמיעתי - הדרך שבה המח מפרש את מה שהאוזן שומעת. כדאי לפנות לקלינאית תקשורת". נכנסנו ללחץ אדיר.

שומעת. כדאי לפנות לקלינאית תקשורת". נכנסנו ללחץ אדיר. המפקח הפגין ידע כה נרחב, שהאמנו שזו התקווה האחרונה. פנינו לקלינאית תקשורת - וגם שם, הכל תקין. לאחר מכן הציעו לנו לבדוק מיקוד ראייה אצל אופטומטריסט התנהגותי, לבדיקת שרירי העין. ניחשתם נכון: הכל תקין לחלוטין.

לא ידענו את נפשנו מרוב יאוש. למה רק בכיתה זה קורה? שקלנו בריצנות להשאיר אותו שנה נוספת בכיתה א' מתוך חשש שהוא בפיגור לימודי מוחלט, למרות שהיה ילד חכם ושנון לגילו. התייעצנו עם גורם מקצועי בכיר שאמר: "הילד חכם, אני לא מבין על מה המהומה. תנו לו חיזוק קל של הוראה מתקנת כבנוס, ותעלו אותו כיתה".

השנה הסתיימה. מושי חזר הביתה עם כל ספרי הלימוד שלו. כשפתחת את הספר שלו, חשתי עוגמת נפש עצומה ועמוקה.

בספר של מושי היתה תקלת דפוס חמורה של "עימוד".

בתהליך הדפוס מדפיסים גיליונות גדולים של עשרות עמודים יחד. אם חלה טעות בסידור העמודים לפני החיתוך והקיפול, העמודים מופיעים בסדר מבולבל לחלוטין.

במשך שנה שלמה, מושי ניסה לקרוא, ראה שהתוכן לא קשור למה שהמחנך מקריא, והסיק

חושי או לקות ספציפית". יצאנו מודאגים עוד יותר. מבחינתנו, זה רק אמר שלמוישי יש בעיה אחרת, מסתורית יותר.

רצנו למרפאה בעיסוק. גם שם התשובה היתה: "אין לילד שום בעיה, אולי כדאי לבצע אבחון דידקטי". ככל שעברנו אשת מקצוע ועוד אחת וכולן טענו שהכל תקין, הלחץ בבית רק גבר. המחשבות על לקות סמויה הלכו והתעצמו. הגענו למאבחנת דידקטית. חוות הדעת שלה היתה ברורה: "הילד שולט בכללי הקריאה, מזהה אותיות וניקוד בצורה תקינה, והבנת הנשמע והנקרא שלו תואמות לחלוטין את בני גילו".

בשלב הזה יצאנו בהרגשה שכנראה הבעיה היא אצל המחנך. שלחנו לו את כל האבחונים התקינים, אך תגובתו היתה: "טוב, מה לעשות שבסוף אני זה שרואה אותו בכיתה, והוא פשוט לא בדף הנכון?!" ביקשנו שישים לב ויעדכן.

עברה תקופה, ופתאום המפקח של המוסד יצר איתנו קשר. הוא התחיל לכתוב סביבנו וללחוץ: "המצב עדיין קיים. מושי לא הופך לדף הנכון, והוא היחיד בכיתה עם הבעיה הזו. אני מציע לבדוק הפרעה בעיבוד שמיעתי - הדרך שבה המח מפרש את מה שהאוזן

שלום, אני חזי (40), נשוי למעיין. הכל התחיל באותו ערב, כשקיבלנו טלפון מהמחנך של מושי, שהיה אז ממש בתחילת כיתה א'. "מושי לא הופך דף בזמן. בזמן שכל הכיתה עוקבת עם האצבע בקריאה, מושי אף פעם לא נמצא בדף הנכון". הוא אמר. דיברתי עם מושי. שאלתי אותו בשפה של כיתה א' אם הוא מרגיש קושי לעקוב אחרי המלמד. מושי הביט בי בעיניים תמימות והסביר שהוא עוקב בדיוק כמו כולם, אבל כשהמחנך מגיע לבדוק אותו - הוא טוען שהוא לא בדף הנכון.

בינתיים, המחנך כבר מיהר להמליץ על אבחון קשב וריכוז (ADD). "חשוב לבדוק כמה שיותר מהר כדי למנוע משבר רגשי ולימודי", הסביר בטון סמכותי. הוא נשמע מקצוען אמיתי ושילב מושגים מרשימים: הקונספט הקסים אותי. אמרתי למעיין: "זכינו במחנך מיוחד, הוא באמת מבין עניין טוב שהוא שם לב".

נכנסנו למסלול האבחונים. התחלנו באבחון קשב וריכוז, והתשובה היתה חד-משמעית: "אין לילד שום בעיית קשב, הילד חלק לחלוטין", קבעה המאבחנת, אך סייגה: "כדאי ללכת למרפאה בעיסוק, אולי יש קשיים בוויסות

התקשרו: 03-8000-770

**בספר
"יגל ליבי בישועתך"
של הרב יגאל כהן
תמצאו את
הדרך לשמחה
אמיתית לנשמה**

**כל מה שצריך זה
שמחה
לנשמה**

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

צעד אחר צעד

נאמר בפרשה "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְּשָׁפְטִים הָאֵלֶּה וְשָׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְשָׁמַר ה' אֱלֹקֶיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד..."

ומבאר רש"י: והיה עקב תשמעו: אם המצות קלות שאדם דש בעקביו תשמעו. עכ"ל. כלומר הבטחה הגדולה של התורה אינה תלויה רק בקיום המצוות הגדולות והמפורסמות, אלא דווקא באותן מצוות קטנות ויומיומיות, אלו שלעיתים אנו נוטים לזלזל בהן או "לדרוך" עליהן מבלי משים בהמולת החיים.

נתבונן בדבר ונראה יסוד חינוכי נפלא. העקב הוא האיבר הנמוך ביותר בגוף האדם. הוא אינו מקרין חכמה כמו הראש, ואינו מבטא רגש כמו הלב. לכאורה, הוא החלק ה-"אפור" והטכני ביותר. אך האמת שהעקב הוא זה שנושא עליו את כובד משקלו של הגוף כולו. ללא עקב יציב ונטוע היטב בקרקע, הראש הרם ביותר לא יוכל להזדקף ולהישאר יציב.

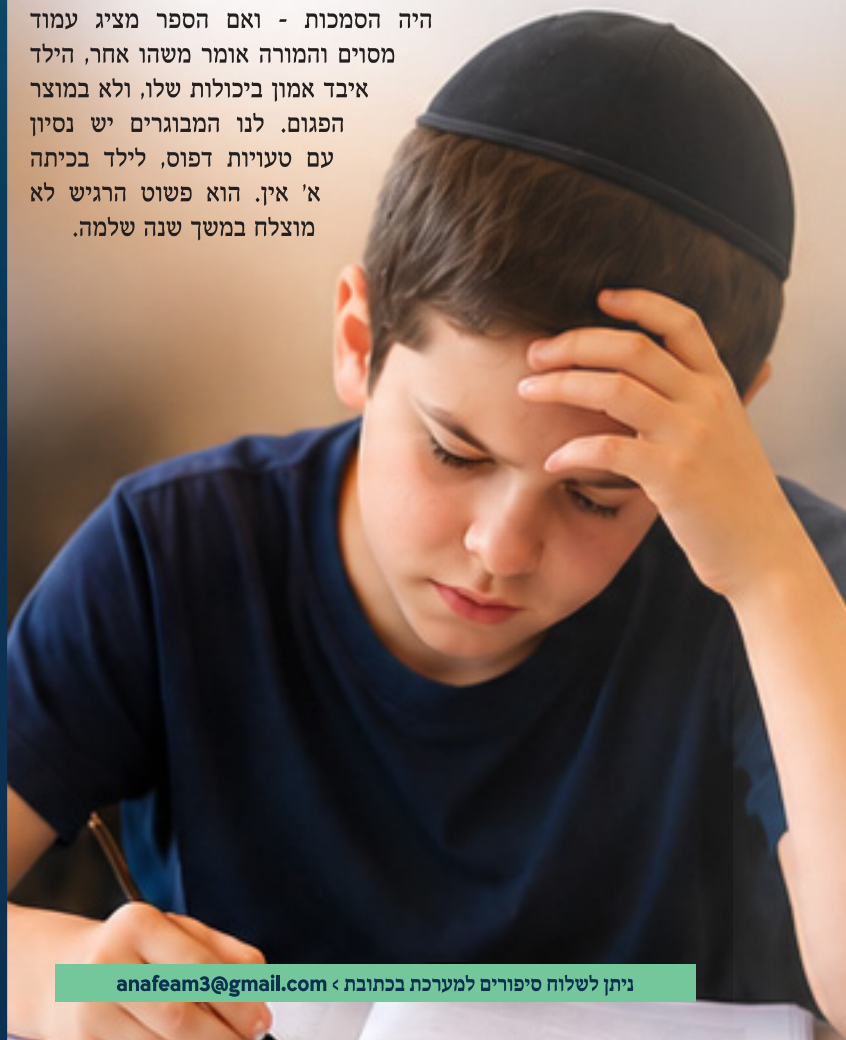
חינוך אמיתי ובניית נפש של ילד אינם מתרחשים רק במעמדים חגיגיים. כדי שילד או תלמיד יוכלו באמת לגדול בחכמה ולפתח מידות טובות ויראת שמים, הוא זקוק לשימת לב לפרטים הקטנים והיומיומיים ביותר.

אלו הם אותם "עקבים" של עולם החינוך, חיוך של בוקר לתלמיד שנחבא אל הכלים, הקפדה על סדר יום ועל ניהול נכון, או מילה טובה הנאמרת במסדרון. אלו נראים לעיתים כדברים שגורתיים שאפשר "לדוש בהם", אך הם-הם הלבנים הקטנות שבונות את חומת הבטחון והאמון של המתחנך.

פעמים רבות אנו מחפשים פריצות דרך מהירות בעבודה החינוכית. אולם, פרשת עקב מלמדת אותנו את סוד העקביות. כשם שההליכה נעשית צעד אחר צעד, עקב בצד אגודל, כך גם התהליך החינוכי.

את כוחה העצום של העקביות אנו שואבים מרבי עקיבא. כשהביט באבן הקשה על פי הבאר שנכנעה לטיפות מים זעירות, הבין את סוד הצמיחה: לא מפל אדיר וחד-פעמי חולל את הפלא, אלא התמדה שקטה של טיפות קטנות ושגרתיות. התובנה בערה בתוכו כאש - אם מים רכים חודרים סלע קשה, על אחת כמה וכמה שאור התורה מסוגל לרומם את הלב האנושי. מתוך אמונה זו בכוחו של המעשה הקטן והמתמיד, נולדה אחת הנשמות הענקיות בעם ישראל.

שהוא פשוט לא מבין או לא במקום. במקום להתרכז בשיעור, הילד השקיע את כל האנרגיה שלו בחיפוש טכני נואש אחר המקום הנכון. הוא נראה מוסח, אך למעשה היה עסוק בפתרון חידה מורכבת שחבריו לכיתה לא התמודדו איתה בכלל. מבחינתו, הספר היה הסמכות - ואם הספר מציג עמוד מסוים והמורה אומר משהו אחר, הילד איבד אמון ביכולות שלו, ולא במוצר הפגום. לנו המבוגרים יש נסיון עם טעויות דפוס, לילד בכיתה א' אין. הוא פשוט הרגיש לא מוצלח במשך שנה שלמה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

מסעדת החסד
בראשות הרב
יגאל כהן
מגישה ארוחות
חמות ומכובדות
ולא משאירה אף
אחד רעב

ארוחות חמות | מצרכי מזון למשפחות | פעילות רציפה מדי יום
היו שותפים בחסד < 03-8000-770

עזרו
למקום
הזה
לתת

**לחיות
באמונה**
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

למה אני צריכה לחכות כדי לחיות את החלום?

כי בחרת בחלום הלא נכון!

כשאת הולכת לבקש ברכה מרב גדול, את מבקשת זיווג אם את רווקה ושלוש בית אם את נשואה, את מבקשת בריאות, פרנסה, ילדים, נחת מהילדים, הצלחה - כל אחת ומה שלכאורה חסר לה... אך האמת היא שחסר לך דבר אחר... חסרה לך היכולת להיות שמחה בחלקך. את לא מצליחה להיות מאושרת עם מה שיש לך, להיות מאושרת היום, במצב הנוכחי כפי שהוא, ולא רק 'כאשר'...

וזה צריך להיות החלום שלך!

להנות מהחיים שלי כפי שהם, לשמוח בכל רגע מהם גם כשקשה או כואב, כי אלה החיים שה' בחר עבורי ואלה החיים שיבנו אותי הכי טוב! אם אני אביט דרך המשקפיים הורודים, אצליח למצוא המון נקודות אור בחיים שלי, גם אם נדמה לי שיש חושך מוחלט! ההשקפה שלי היא שקובעת

כי צדד החיים שלי נראים... כי יש אשה אחת שמתלוננת ללא הפסקה, סובלת ומתייסרת כי החיים לא קורים כמו שהיא מקווה או שהיא פשוט כל הזמן מחכה לישועה הזאת שלה כדי שסוף סוף תוכל להפסיק לסבול... האשה הזאת, גם אחרי שהישועה שלה תגיע - היא תמשיך לסבול! כי היא תמצא משהו אחר שלא מוצא חן בעיניה... זה לא קשור למה שיש או אין לה, זה קשור לתפיסת העולם שלה ובדרך בה היא בוחרת להביט על החיים שלה. אדם שרגיל להתלונן, לא משנה מה יהיה לו - הוא פשוט תמיד ימצא על מה להתלונן!

וזה הדבר שאני צריכה לשנות.

אני לא צריכה להפסיק לרצות להתחתן, להביא ילדים, לסיים לימודים, למצוא עבודה טובה, להתפרנס בכבוד (יהודים צריכים לבקש עשירות ולא רק פרנסה... לבורא עולם אין מגבלה!), להיות בריאה, להתגעגע לאדם אהוב ולחכות שיגיע משיח כדי שתהיה כבר תחיית המתים וניפגש וגם לעשות הכל כדי להתגבר על טראומה מהעבר... אך לאושר שלי אין קשר לכל הנ"ל! אני צריכה להרגיש אושר בכל זמן נתון בחיים שלי, בלי קשר למה שהם מכילים או במה הם חסרים.

החלום שלי צריך להיות: להיות מאושרת ושמחה בחלקי.

זה החלום!

האושר שלי לא אמור להיות תלוי בשום דבר חיצוני... האושר שלי זאת תחושה פנימית וברגע שאני תולה אותו במשהו חיצוני, זה לא אושר אמיתי! זוגיות טובה מולידה אושר, ילדים זה אושר, בריאות זה אושר, בית חדש זה אושר... הכל נכון! אך זה לא אושר תמידי ובלתי נגמר... כדי להיות מאושרת באמת וכל הזמן, אני צריכה ללמוד למצוא נקודות אור בחיים שלי. להנות מהשליחות המופלאה שקיבלתי בעולם הזה. להפסיק להתלונן! על הבעל, על הילדים, על הבית ועל גודל הבית (יש שיתלוננו שקטן מדי וצפוף ויש שיתלוננו שגדול מדי וקשה לתחזק אותו), על ההתמודדות עם ההריון, על מקום העבודה, על המצב הבריאותי, על המצב הכלכלי, על ההורים, על השכנים, על המראה או המשקל... אם מחפשים - תמיד מוצאים על מה להתלונן! אני רוצה שנלמד יחד למצוא כיצד להביט בעיניים חיוביות ולמצוא את הטוב, גם כשיש קשיים וחוסרים.

הרגילי את עצמך לכתוב מחברת תודות. אני יודעת שיש נשים שפחות מתחברות לזה ואולי אפילו עושות מזה צחוק כי נדמה להן שהן לא ילדות קטנות שצריכות לכתוב במחברת... אך האמת היא שלא תאמיני מה תגלי על עצמך אחרי שתחילי להתמיד בזה.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

**האם מותר לחמם
עוגת 'סופלה' על
גבי הפלאטה?**

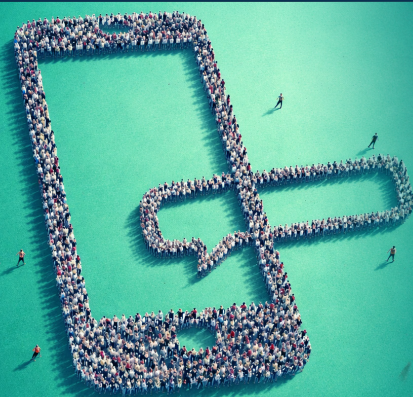
עוגת 'סופלה', אשר אופים אותה בתנור מערב שבת חצי בישול, כך שהשכבה החיצונית נאפית היטב, אבל החלק הפנימי הוא רך ואינו נאפה היטב, מעיקר הדין

כיון שהיא ראויה לאכילה, מותר להניחה על גבי הפלאטה בשבת, אבל למעשה ראוי להחמיר בדבר. ובכל אופן, אם אפאה מערב שבת לגמרי, מותר להניח על גבי הפלאטה בשבת, אף על פי שבחלק הפנימי היא נמסה לאחר החימום, ואינה בגדר תבשיל לח.

שלחו הודעת
"צרף" מספר

058-773-63-63

מעל 50,000

כבר מקבלים את החיזוק היומי
הישר ליוצא

סרטוני ילדים | לימוד | סרטוני חיזוק
ב | חובת הלבבות | ועוד...

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

חופשה מהנה

אז איך עושים את זה? איך קורה שהחופש יהיה רגוע יותר? בזמן שכל הילדים מתרוצצים וכל הבית על גלגלים? דבר ראשון - הכנה.

הכנה נפשית שהחודשים הללו הם פחות (בלשון המעטה) מתוקתקים מיתר השנה, יהיה יותר בלגן ולכלוך בבית. אם נכין את עצמנו לכך, פחות נלחץ ונתאכזב.

הדבר השני, הוא הודיה! לא לשכוח שזה לא מובן אליו, ולהגיד תודה על כל רגע!

נשתדל ממש שיהיה נחמד ושמח בחיק המשפחה ושהילדים כמה שפחות יחפשו את עצמם בחוץ ללא מעש.

ילדים לא זקוקים לזיקוקים באוויר ומלון 5 כוכבים. לא אכפת להם במיוחד האם הדשא והגנדות נמצאים בגליל המערבי או ברמת-גן.

אנו מעלים את רף הציפיות והריגושים של הילדים שלנו מבלי לשים לב, מה שאת מרגילה זה מה שהם ירצו ויאהבו לעשות. אם תרגילי את ילדייך

לטוס לחו"ל - כשתקחי אותם לבית מלון בארץ, הם ירטנו ולא ישמחו, כי זה לא שווה להם אם זה לא חוץ לארץ.

אם תקחי אותם באופן קבוע לבתי מלון הכל כלול 5 כוכבים - אז כשתרצי לקחת אותם לאכסניה הם יצחקו ולא ירצו לבוא בכלל.

לחילופין אם נרגיל את הילדים למינימום, הם ישמחו ויעריכו הכל.

אם ניקח אותם לגינות ציבוריות, לפארקים כלשהם, אפילו באוטובוסים או רכבות, הרווח הוא מכל הכיוונים - גם לא בזכותם יותר מדי מהתקציב וגם לא העלתם לילד את סף הריגוש.

חשוב לציין כי הילדים נהנים בדיוק אותו דבר, אם לא הורגלו אחרת - הם נהנים מדשא, אופניים, כדור, ארטיק קרח, ובמקרה המפנק יותר - גלידה חלבית.

כשזה לא יהיה כמובן מאליו הם יעריכו, הם יבינו שמעכשיו אנחנו לא רק מעלים את הרף כל שנה... אלא הפוך. מורידים את הרף, לטובתכם. לטובת כל המשפחה.

זה יעזור להם בעתיד להתמודד, על ידי כך הם לומדים להעריך את הדברים הקטנים ולא לצפות רק למשהו גדול בשביל להיות שמח. לדוגמא, כשהבת שלך תינשא היית רוצה שהיא תתרגש ותשמח מפרח שבעלה מביא לה ולא תצחק לו בפנים ותגיד לו שבלי יהלום שלא יקרא לזה מתנה בכלל. אבל הכל מתחיל מהילדות. מעכשיו. בהצלחה לכולנו!

תאיר ארץ
מזכרת הרבים
התאיר גולן

סוד הצעד הקטן

שבת שלום!

אם נהיה כנות, רובנו מנהלות מערכת יחסים מורכבת עם המושג "תוצאות". אנחנו חיות בעולם הישגי שמקדש את קו הסיום - את התואר, את הבית הנקי לשבת, את הפרויקט שהושלם. אבל מה קורה לנו בדרך לשם? בין הטיפות, אנחנו לפעמים שוכחות לנשום... וכאן נכנסת פרשת "עקב" ומציעה לנו מהפך מחשבתי מרתק.

המילה "עקב" מסמלת את הצעד הבא, את העקבים שצועדים בדרך, ועבורנו היא מייצגת את תהליך העבודה העצמי, שלב אחר שלב. חז"ל

דורשים על המילה הזו את "המצוות שאדם דש בעקביו" - אותן פעולות יומיומיות שאנחנו נוטות לזלזל בהן כי הן לא מרגישות כמו "פסגת העולם". הפרשה אומרת לנו: הברכה האמיתית לא מחכה רק בקו הסיום, היא נמצאת בפרטים הקטנים בדרך שאנחנו עוברות.

התנא נחום איש גמזו, שהשבוע בט"ו באב היה יום פטירתו, הביא את התפיסה הזו לשיאה. הוא קיבל לידו ארגז מלא

באבנים טובות כדי לשלוח לקיסר, אך כשהגיע לקיסר, הוא גילה שהוא נשדד! שהמרגליות שהיו באמתחתו הוחלפו בעפר פשוט! נחום לא חיכה לראות איך הסיפור יסתיים כדי לשמוח. הוא לא אמר "יהיה טוב" בלשון עתיד, אלא "גם זו לטובה" - ברגע הזה, בתוך העפר, הוא הבין שהדרך עצמה, על כל מהמורותיה, היא הסיפור, ושם נמצאת ההשגחה פרשת עקב ונחום איש גמזו מלמדים אותנו, כנשים המנווטות בין אינסוף תפקידים, שיעור עצום בשחרור שליטה. לפעמים אנחנו כל כך ממוקדות במטרה, שאנחנו חוות כל עיכוב או "עפר" שנוחת עלינו ככישלון. אבל התורה ונחום מזמינים אותנו להוריד את העיניים מקו הסיום ולהביט על הצעד הנוכחי של העקב.

בפעם הבאה שתוכנית משתבשת לך, או כשהדרך מרגישה ארוכה ומתישה, תזכרי את נחום איש גמזו. הניצוץ האלוקי לא נמצא רק בהצלחות המפוארות, או במצוות ה"נוצצות" שנראות לנו חשובות אלא דווקא ביכולת שלך לעצור בעיצומו של האתגר, לחייך ולדעת שגם הצעד הזה מדויק עבורך. שגם אם הצעד שעשית ממש "קטן" או שהמצווה שקיימת נראית לך על פניו כפשוטה, שתדעי שאת בדרך הנכונה, ותדעי ליהנות גם ממנה! שבת שלום של נוכחות, שקט פנימי ואמונה!

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות
"חברותא טלפונית" - שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם
בנות שמחפשות להתחזק

בזמן הפנוי | בית שלך | מתאים לכל גיל | ללא צורך בנסיון

לפרטים והתנדבות <
055-6-888-010

להיות למ
בשבילה

שיחה אחת בשבוע
יכולה לשנות חיים שלמים

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

סגירת הכביש שהביאה ישועה

בפרשת השבוע מובא: "ועתה ישראל מה ה' אלוהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוהיך..." הקב"ה מבקש מאיתנו יראת שמים. דהיינו אכפתיות מכבוד שמים, רגישות לכל דבר שבקדושה ועוד ועוד. ובפרט בעיצומם של ימי בין הזמנים צריכים להוסיף גדרים ביראת שמים, לשים לב לא לקנות במקום שמחלל שבת, לא להסתובב במקומות שאינם לרוח היהדות.

סיפר הרה"ג גואל אלקריף שליט"א שהיה יהודי ברחוב 'חברון' בבני ברק שהיה חשוך בנים ל"ע, ששימש כאחראי תחזוקה בתלמוד תורה בבני ברק, ברחוב בו הוא מתגורר היו נוסעות מכוניות בשבת במשך שנים רבות רח"ל.

בני הזוג כאבו את הדבר ופנו אל העירייה, וביקשו להבין מדוע לא חוסמים את הרחוב שלהם מתנועת כלי רכב בשבת, התשובה שקיבלו היא שמבחינה חוקית אין היתר לסגור את הרחוב עד שכל הדיירים של הרחוב יחתמו על הסכמתם לשינוי המיוחל. אך דא עקא שרבים מתושבי הרחוב היו אנשים שלא שמרו על התורה בדקדוקיה.

בני הזוג פתחו במבצע החתמת הדיירים, ובחסד ה' עצום הצליחו לאחר שלוש שנים של עבודה מאומצת לשכנע והשיגו את כל החתימות.

הגיעו בני הזוג למשרדי העירייה שמחים ומאושרים, כשבדיהם המסמך עליו חתומים כל תושבי הרחוב, שהצטרפו כאיש אחד בלב אחד לעצומה למען השבת. וכאן נכונה להם אכזבה מרה... מאחר וחלק מן החתימות הם מלפני שלוש שנים וחלקם הלכו לעולמם וחלקם עזבו ופג תקפן ויש צורך להחתים את הדיירים מחדש.

איזה מפח נפש! במשך שלוש שנים הם השקיעו מחשבה, זמן ומאמצים, וכעת עליהם לפתוח במלאכה כאילו לא עשו דבר. אולם בני הזוג הבינו שזו עצת היצר. הם הלכו והחתמו שנית את כל הדיירים, וכאן התחילו במסע רק אצל הדיירים החדשים, לא אמרו נואש.

לבסוף לאחר מאמצים מחודשים עלה בידי בני הזוג להביא לסגירת הרחוב. זמן קצר לאחר מכן זכו לבן זכר בעת זקנותם שהוא בגיל שישים ואשתו בת חמישים פלוס.

הדבר מבהיל, מי שאכפת לו מכבוד שמים הקב"ה דואג לכבוד שלו, לכן הבה ונגביר בתוכנו ובילדינו את היראת שמים ונזכה גם לשפע גדול אכ"ר.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

כוחם של הפרטים הקטנים

"אני באמת לא מבין מה היא רוצה ממני", אמר דני בתסכול עמוק. "אני עובד קשה, קניתי לנו בית יפה, אנחנו יוצאים לחופשות יקרות פעם בשנה. אז למה היא עושה עניין מזה שלא ענית לה להודעה בצהריים או שלא הקשבתי לסיפור שלה על השכנה?". רעיתו, רוני, הביטה בו בעיניים עייפות והסבירה: "החופשות המפוארות האלו לא עוזרות לי, כשאני מרגישה שבשאר ימות השנה אני שקופה בעיניך בפרטים הכי קטנים של היום שלי". המלכודת של דני היא מלכודת נפוצה: הנטייה להשקיע ב"פרויקטים גדולים" בזוגיות, תוך הזנחה של רגעי החיבור הקטנים והיומיומיים.

בפרשת עקב, התורה פותחת בהבטחה מופלאה: "וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמְעוֹן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה... וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד". רש"י, בפירושו הידוע, שואל מדוע השתמשה התורה דווקא במילה "עקב"? ומסביר: "אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון". התורה מלמדת אותנו יסוד רוחני ונפשי עצום: הברית והחסד של ה' אינם תלויים רק באירועים הגדולים והדרמטיים, אלא דווקא ביחס שלנו למצוות "הקלות", לאותם פרטים קטנים שאנו נוטים לזלזל בהם ולדרוך עליהם בעקבינו מרוב שגרה. היציבות של המבנה כולו נשענת על היכולת להקשיב לפרטים הקטנים ביותר.

בעולם הטיפול הזוגי, אנו מוצאים לכך הד מדויק במחקריו של ד"ר ג'ון גוטמן, אשר טבע את המושג "הצעות לחיבור" (Bids for Connection). גוטמן גילה שזוגות מאושרים אינם נמדדים באיכות החופשות שלהם, אלא בדרך שבה הם מגיבים זה לזה במיקרו-רגעים של היומיום. כשאחד מבני הזוג אומר "תראה איזה יופי בחוץ" או נאנח לרגע, זוהי הצעה סמויה לחיבור. בן הזוג שיודע "לפנות אל השני" (Turning Towards) - להנהן, להישיר מבט או להגיב במילה חמה - בונה קיר איתן של אמון. מי שמזלזל ברגעים הללו ו"דש אותם בעקביו", מייצר שחיקה איטית אך קטלנית של הקשר.

עבדתי עם דני על היכולת לזהות את ה"מצוות הקלות" של רוני. הוא למד לעצור את העבודה למשך דקה אחת כדי להחזיר לה הודעת טקסט חמה, ולהקשיב במשך חמש דקות לסיפורי היומיום שלה ללא הסחת דעת. השינוי בבית היה מדהים. רוני הרגישה שוב אהובה ונחשבת, והמתח בבית ירד פלאים. פרשת עקב מזכירה לנו שאהבה אמיתית אינה זקוקה לזיקוקי דינור קבועים, היא זקוקה ללב קשוב שיודע לתת ערך וקדושה לפרטים הקטנים ביותר של החיים המשותפים.

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

גאווה שורשה כפירה ומביאה לעצבות

בפרשתנו לומדים על עניין הגאווה, (ואע"פ שכבר כתבנו בעבר מאמר על גאווה נכתוב עתה מזווית אחרת) וכך כתוב בפרשה "השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך.. פן תאכל וישבעת, ובתים טובים תבנה וישבת.. וכסף וזהב ירבה לך, וכל אשר לך ירבה, ורם לבבך, ושכחת את ה' אלקיך.. ואמרת בלבבך, כחי ועוצם ידי, עשה לי את החיל הזה, וזכרת כי ה' אלקיך, הוא הנותן לך, כח לעשות חיל".

ואומרים חז"ל שמכאן איסור הגאווה וכתבו הפוסקים שזה הלכה למעשה שאסור מן התורה להתגאות. ונמצא שהתורה מפרשת בדיוק את השורש והגורם לגאווה, והוא שהעולם מצד עצמו מאוד מטעה, ישנם אנשים שעולים

לגדולה וזוכים לעשירות, ולפעמים נראה כאילו הם יתעשרו מכח עצמם, שהחכמה והעסקים והחריצות שלהם, היא שהביאה להם ההצלחות, וכל אלה שלא התעשרו כמותם, כי חסר להם היכולות האלו של העשירים, אבל האמת שזו טעות גמורה, כי האדם צריך לדעת, כי הקב"ה לבדו הוא הנותן כח לעשות חיל, וכל אשר יש לנו לולא השם יתברך לא היה לנו, וכי מניין לאדם כח לחשוב, ומנין לאדם כח לזוז ולנוע, וכדי שלא ישכח זאת האדם ציווהו הקב"ה שיהיה בענוה, דהיינו שיזכור שאין לו במה להתגאות, כי הוא לא מיוחד וטוב משאר האנשים, אלא השם ריחם עליו ונתן לו, ואין לו מה להתגאות על האחרים, אלא יהיה מאוד מאוד שפל רוח, וכך הקב"ה יוסיף לו עוד שפע, אבל אם יתגאה הקב"ה יקח לו גם מה שיש לו, שנאמר גאוות אדם תשפילנו, זאת ועוד שמי שחי על פי הגאווה והתחושה שהכל מכתו זו גם הסיבה שאם משהו לא ילך לו אז יכנס לעצבות כי יורד לו הערך של עצמו, וחושב שכך גם בעיני שאר האנשים, אבל המבין שהכל מהשם יתברך מבין שגם הכישלונות לטובה, ולא נותן לעצמו ציון וחשיבות לפי ההצלחות, כי הצלחות מאת השם, נמצא הענוה מביאה לשמחה.

הזמנה לשעת צרה

שבועיים לפני החתונה, איתי ישב בחדרו, מוקף ברשימות ועטים, בנסיון נואש לסדר את חלוקת ההזמנות.

"אבא," הוא נאנח כשאביו נכנס לחדר, "יש לי למעלה מ-300 חברים ממסדות הלימודים ומהשכונה. אני פשוט קורס. אין לי זמן להיפגש עם כולם כדי לחלק להם את ההזמנות, ואני מפחד שמישהו יעלב שלא הזמנתי אותו".

אביו חיך ואמר: "שחרר, בן. יש לך מספיק על הראש עם ההכנות. תשאיר לי את רשימת החברים, ואני אדאג שכל אחד ואחד מהם יוזמן לחתונה. אתה תהיה פנוי להתארגן בנחת ליום הגדול שלך". איתי חיבק את אביו ומסר לו את רשימת השמות.

ביום החופה, ההתרגשות היתה בשיאה. האולם המפואר היה מעוצב להפליא, המוזיקה התנגנה ברקע, אבל פניו של איתי הלכו וקפאו ככל שהתקרבה שעת קבלת הפנים. הוא סרק את האולם שוב ושוב; מתוך 300 חבריו הקרובים, הגיעו בקושי חמישים איש.

הוא ניגש אל אביו בצד ושאל בחשש: "אבא... מה קרה? שכחת לחלק את ההזמנות? איפה כולם?! למה הגיעו כל כך מעט חברים?"

אביו הביט בו במבט רך ועמוק והשיב בשלווה: "איתי, התקשרתי בעצמי לכל אחד מ-300 החברים ברשימת השמות שמסרת לי. אבל לא אמרתי להם שאתה מתחתן. אמרתי להם שנקלעת לצרה גדולה ואתה במצוקה קשה, וביקשתי שמי שיכול - שיבוא לכאן היום כדי לעזור לך".

איתי היה המום מהמשמעות שהלכה וחדרה לתודעתו.

"החמישים איש שאתה רואה כאן", סיים האב, "הם אלה שעזבו הכל כדי לעזור לך בשעת צרה. אז תדע, שאלו הם חבריך האמיתיים!"

נקודה למחשבה: בעולם שבו "חברות" נמדדת בלייקים וברשימות תפוצה ארוכות, קל להתבלבל בין מכרים לבין חברי אמת. חבר אמיתי אינו נמדד רק במי ששמח להגיע למסיבות ולרגעים הזוהרים, אלא בעיקר מי שמוכן לעמוד לצידך ולתמוך בך כשקשה, וכשאתה זקוק לו באמת.

חוף אחד, שני מתרחצים

תקרית מוזרה שקרתה לי גרמה לי להרהר זמן ממושך עד כמה אכן המחשבה של האדם מייצרת מציאות לפי תפיסת עולמו, ועד כמה הסביבה שלנו אינה זהה, וכל אחד רואה מציאות שונה לחלוטין.

לפני כשבוע נסעתי אל חוף הים הנפרד בתל אביב, המחזיק ביתרון (לפחות עבורי) על פני שאר החופים. מי שרגיל לבקר בחופי הים יודע שבדרך כלל השאלה הראשונה שמעסיקה את המתרחצים היא: "איזה דגל היום?"

לפעמים מגיעים רבים אל הים במטרה ליהנות מהמים הקרירים בימי הקיץ החמים, אך לאזובתם דגל שחור משחור ניצב על החוף. דגל שפירושו שהרחצה בחוף אסורה לחלוטין ומסכנת חיים. דגל זה מונף על ידי המצילים כאשר הים סוער במיוחד וקיימים זרמי סחף חזקים או סכנות אחרות במים.

בחוף הים הנפרד בתל אביב השאלה הזו כמעט אינה קיימת, מכיוון שמסביב לחוף נמצאים סלעי ענק ששוכרים את עוצמתם וכוחם של הגלים, ובכך החוף הופך להיות חוף שקט, ללא מערבולות סחף או גלים מסוכנים.

בכניסתי אל החוף שמעתי מספר בחורים שהגיעו, ואחד מהם קרא בקול: "אין כמו החוף הזה. כל פעם שאני מגיע אני מרגיש בברכה". חייכתי והמשכתי ללכת.

לאחר זמן מה הבחנתי בקבוצה נוספת של בחורים שהגיעה אל החוף, וממש בכניסתם אחד מהם קרא באזנה עמוקה: "מה זה? אין פה גלים? מה יש לעשות בים בלי גלים? גם מים מלוחים, גם לסבול את החול בחוף, וגם אין גלים? היינו כבר הולכים לברכה..."

קוראים נכבדים, יתכן שהסיטואציה הזו קצת מגוחכת ואף נשמעת הזויה, אך אם נתבונן נגלה שבדיקוק כמו בחוף הים, כך גם במהלך חיינו. אותה סיטואציה מתרחשת לשני בני אדם; האחד יוכל לגלות עד כמה היא מזהה יתרון עבורו, והשני יגלה בה טעם מר וסיבה מוצדקת לתלונה על מצבו.

כדי להגדיר זאת בצורה מדויקת יותר, בסייעתא דשמיא עלתה בי מחשבה שמסבירה כיצד כל אחד מאיתנו יוכל לזכור שהפרשנות לסיטואציה נתונה להחלטתו.

ממש כמו שהיינו בגן, וכל הילדים קיבלו דף שבתוכו משורטטת צורת בית או מכונת וכו'. ליד כל ילד היתה מונחת ערמת צבעים, וכל אחד צבע וקישט את הציור כרצונו. בסוף היום כל ילד פנה והלך לביתו כאשר הציור בידו; לאחד הבית היה צבוע בצבעים מיוחדים, ולשני הבית היה כולו מקושקש בצבע שחור.

כך, ובעיקר במהלך חיינו, אנו מקבלים דף צביעה מבורא עולם, וליד אותו דף חבילת צבעים וחכות בחירה באיזה צבע לצבוע.

הבחירה היא בידיים שלנו: לשמוח שאין גלים, או להתלונן ולהעדיף ללכת לברכה.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

מוזמנים לשיעורי אמונה והלכה מפי הרב יגאל כהן במדרשת 'פסגות'

לביורורים:
058-77-36-36-3
03-8000-770

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גליס 37, פ"ת

השיעורים הקבועים

של הרב יגאל כהן

אתה חושב שזה הכי טוב בשבילך

בסיום אחד השיעורים שזכיתי אני הקטן למסור, נגש אליי אחד המשתתפים ובקש לשתף אותי בדבר שיושב על לבו. הוא סיפר שלא גדל בבית שמור תורה ומצוות, אך בשנים האחרונות זכה להתקרב לעבודת ה' ולהתחזק באמונה. לאחר מכן שיתף אותי בחוויה שעבר במקום עבודתו. "בחדש האחרון התחלתי לעבוד במקום חדש", אמר. "מעולם לא היתה לי עבודה כזאת. זכיתי ליחס מכבד, לאנשים טובים ולסביבה נעימה. הרגשתי שמעריכים אותי ושאיני רצוי במקום". לאחר רגע של שתיקה הוסיף:

"אבל אחרי חודש הודיעו לי שאני מסיים את עבודתי". שאלתי אותו אם התרשל בתפקידו או נהג שלא כשורה. הוא השיב בשלילה. לדבריו, השתדל לבצע את עבודתו על הצד הטוב ביותר, ואף הפרידה ממנו נעשתה בצורה מכובדת וראויה. ואז הוא גילה לי את עיקר הקושי:

"אני לא מצליח לשחרר. אני עדיין חושב על המקום הזה כל הזמן. כשאני עובר באזור אני מסתכל עליו, עוקב אחריו ברשתות החברתיות ומתעניין במה שקורה שם. כאילו משהו ממני עדיין נשאר במקום". הקשבתי לדבריו ואמרתי לו:

"יתכן שהכאב שלך אינו נובע רק מאובדן העבודה, אלא מהתחושה שמצאת סוף סוף מקום טוב. לאחר שחווית בעבר מקומות שלא תמיד ידעו להעריך ולכבד, פגשת מקום אחר, ולכן אתה משוכנע שזה הדבר הטוב ביותר שהיה יכול לקרות לך".

ואז שאלתי אותו:

"אם הקדוש ברוך הוא זימן לך מקום כזה, עם אנשים טובים ויחס מכבד, מדוע אתה חושב שאין בכוחו להעניק לך דבר טוב אף יותר?"

הרי דוד המלך אומר:

"טוב ה' לכל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו" (תהילים קמה, ט).

לעיתים האדם נאחז במה שהיה, מפני שהוא מתקשה להאמין שמה שעתידי לבוא יכול להיות טוב יותר. אך זו דרכה של האמונה: לדעת שגם כאשר איננו מבינים את הנהגת ה', הכל נעשה בהשגחה מדויקת ולתכלית טובה.

לא כל דלת שנסגרת היא הפסד. פעמים רבות זוהי דרכו של הקב"ה להוביל את האדם למקום הראוי והמדויק עבורו.

מי שחי רק עם העבר, מתקשה לראות את העתיד. אך מי שבטוח בבורא עולם יודע שגם אם ניטל ממנו דבר שנראה טוב, אין זה מפני שהטוב נגמר, אלא מפני שהקב"ה מכין עבורו טוב גדול יותר.

חירוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב הבן שלי בן 20 הוא היה בחור ישיבה והתחיל ללכת עכשיו עם בגדים צבעוניים, כמה שאני מנסה להחזירו למוטב לא הולך! אני מתפלל, נותן צדקות, הופך את העולם, אבל כלום לא עוזר, הוא רק הולך אחורה. מה עושים? **תשובה:** שאלה חשובה וכואבת. אבל אני רוצה לומר לך משהו מעומק הלב, כמי שמכיר את הדור הזה ואת התהליכים האלה מקרוב, הבן שלך לא הולך אחורה, הוא פשוט עובר שלב, והדרך שבה תגיב עכשיו תקבע לאן השלב הזה יוביל אותו. סביבות גיל 20 הוא גיל של גיבוש זהות. לפעמים, הלחץ החברתי או המערכת ביישיבה מייצר אצל בחור תחושת מחנק, והחלפת הבגדים לבגדים צבעוניים היא הדרך שלו לצעוק: "לא טוב לי". זה לא אומר שהוא כופר, זה לא אומר שהוא זרק את הכל - זה אומר שכרגע הוא צריך "לבוש" אחר, תרתי משמע, כדי למצוא את עצמו.

לצערי הרב הרבה הורים נופלים כאן רק בגלל שהם מתביישים בהופעה החריגה של הבן... אני מבין שלא נעים מהשכנים, אבל אנחנו כרגע צריכים להתרכז במה יעזור לו להגשים את עצמו ולגדול לתורה וחופה ולא מה נח לנו כרגע. ולהלן כמה נקודות חשובות:

א. לשחרר את הלחץ והביקורת - הם מייצרים את הפעולה ההפוכה! כשאתה מנסה "להחזיר אותו למוטב" ומראה לו כמה הבגדים או הדרך שלו מעצרים אותך, המח של הבחור מתרגם את זה כדחייה. הוא מרגיש: "אבא אוהב את הבגדים השחורים-לבנים שלי, הוא לא אוהב אותי" או "אם אני לא ביישיבה, אני כישלון בעיני המשפחה". ככל שהלחץ ממך יגבר, כך הנטייה שלו "ללכת אחורה" תתחזק, פשוט כעמדת התגוננות או מרידה. החוק הראשון כרגע הוא: מפסיקים להעיר, מפסיקים ללחוץ.

ב. לא "להחזיר ליישיבה", אלא "לשמור על הקשר". הישיבה היא חשובה, אבל הקשר של הבן איתך ועם הקדוש ברוך הוא חשוב יותר. אם הילד ירגיש שבבית הוא אהוב ורצוי בדיוק כפי שהוא עכשיו, עם החולצה הצבעונית - הלב שלו ישרא פתוח אליך. אם הלב שלו יהיה פתוח אליך, יבוא יום (והוא יבוא) שבו הוא ירצה להקשיב לך. אם תשבור את הגשר עכשיו בגלל הבגדים, לא יהיה לך גשר להחזיר אותו עליו בהמשך.

ג. תאהב אותו "דווקא". זה הזמן לקחת אותו לבית קפה, לצאת איתו להליכה, או סתם לשבת איתו לשיחה שבה לא מדברים מילה אחת על רוחניות, על בגדים או על ישיבות. דבר איתו על החיים שלו, על השאיפות שלו, על מה שעובר עליו. תראה לו שאתה שמח בו כאדם. כשהוא יראה שאתה מכבד אותו, הציניות והרצון להתרחק יעלמו.

ד. טיפ זהב (שעולה הרבה כסף אבל שווה כל שקל): תתפוס אברך "קליבר" שיהיה החבר הכי טוב שלו (בלי שידע שהוא קשור אליך, כמובן) והוא לאט לאט ישיע עליו לחזור למוטב בע"ה. הדבר מוכח כסופר יעיל! בהצלחה

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

אל תמהרו לשפוט

שבת שלום חברים,

פרק ב - משנה ד אומר: "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו". נשמע פשוט, אבל החכמה כאן עמוקה מאוד.

כולנו נוטים לפעמים לשפוט אחרים במהירות - חברים, בני משפחה, מורים, אפילו אנשים שאנחנו פוגשים בכביש או בבית הספר. אנחנו חושבים שאנחנו מבינים את המצב, אבל רוב הזמן אנחנו רואים רק חלק מהתמונה. השיפוט המהיר הזה עלול להוביל לכעס, טינה ושנאה - ולא תמיד יש לנו סיבה אמיתית לכך.

מורנו הרב יגאל כהן שליט"א אמר: "אל תשפוט

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

אף אדם אף פעם. כי יכול להיות שאם היית נולד, איפה שהוא נולד, גדלת עם האנשים שהוא גדל, וחייית את חייו - היית הרבה יותר גרוע ממנו".

לפני שאנחנו מקבלים דעה על מישהו - כדאי לעצור, להכניס את עצמנו לנעליו, ולנסות להבין את הסיפור האמיתי. לכפות זכות, לתת אמון ולהראות חמלה - זה לא רק עוזר לאחרים, אלא גם נותן לנו שלוה בלב.

אז בשבת הזו, נזכור: לפני ששופטים - תבינו, תכפו זכות, ותחייכו יותר במקום לכעוס.

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 3:

אורי חוזר הביתה בוכה ומתוסכל. יגל מגיע לסבא דניאל כדי לבקש עצה "בשביל חבר" וסבא מבין מיד במי מדבר!

לאחר השואה, הרב גדל בביתו יתומים רבים שהוריהם נרצחו.

הספור הוא על האדמו"ר מסקולצ'ן, הרב אליעזר זוסיא פורטוגל זצ"ל.

וכוח פראץ בין שני יתומים, מי אשם בשבירת כד.

יום אחד, נשבר בביתו כד יקר על ידי אחד הילדים.

זה היה מוצאש אציל!

לאחר מכן גש אליו הילד ששבר את הכד ואמר:

לפתע, בא בן הרב ואמר:

אתה מבין? המשקר מי בפחד מהחשך. אבל האמת מאירה מבפנים.

זכרו: השקר הוא חשך. רק האמת מאירה!

החלטתי: אני אגיד את האמת! גם אם אענש.

נראה אותך חול

חידה
את מי
שירת עוג?
?

תשובה מפרשת
שלח
ריש לקיש.

הילד/ה הזוכה
דוד נחמן קהלני
מראש העין

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

זה פריט הלוש האהוב עלי

בא תשלים מנין, אתה עשירי

נשמח לעזרת הציבור

אמרים צרם גל וליבי

שוב שבת שלום לכל הילדים המתמידים ולקוראים היקרים שלנו!
איזה כיף ללמוד אתכם שוב. בטח אתם נהנים עם המשפחה, בפארקים
ובברכות. איזה כיף שכלנו נהנים ביחד!

גל וליבי: הפעם רצינו ללמוד אתכם, ילדים יקרים, על ברכה מיוחדת. היא
שייכת לכל השנה, אבל בימי בין הזמנים היא מצויה במיוחד, כי אנחנו
מטילים ונוסעים.

ליבי: נחשתם כבר איזו ברכה? נכון מאוד - תפלת הדרך!

גל, מה צריך לדעת על תפלת הדרך?

גל: דבר ראשון - הזמן: בנסיעה שיש בה שבועים ושתים דקות, אומרים
תפלת הדרך עם שם ה'.

ליבי: אשמח להבין, גל: האם הנסיעה חייבת להיות כל כך ארוכה?

גל: טוב ששאלת. אספר בעזרת דגמה: נסיעה לירושלים הלוך ושוב
באותו היום - אם יש ביחד שבועים ושתים דקות, מברכים. ואם לא -
אומרים את התפלה בלי שם ה'.

ועוד דבר: טוב לברך על מאכל או משקה לפני שאומרים תפלת הדרך.

גל וליבי: ותזכרו תמיד: תפלה לה' שומרת עלינו מפני סכנות בדרך.
לכן טוב לומר אותה גם בדרך קצרה, אבל בלי שם ה' - חשוב לזכור!

שבת שלום ונסיעה טובה! ♥

יום שמח, נסתכל סביב ונבין שכל בים, כל חבר וכל חיוך הם מתנה
ישירה ממנו. כשאנו מברכים בכונה ואומרים תודה, אנחנו הופכים לילדים
שמחים יותר, שמבינים כמה אבא שבשמים מפנק אותם בכל רגע ורגע.
שבת שלום ומברך

גל לילדים

פרשת שבוע וארץ

פרשת עקב

בפרשת השבוע יש פסוק מפרסם שכלנו מכירים: "ואכלת ושבעת
וברכת את ה' אלקיך..." התורה מלמדת אותנו שאחרי שאנו אוכלים
ושבעים, עלינו לומר תודה ולברך את ה'.

למה התורה מצוה עלינו לומר תודה דוקא כשטוב לנו ואנו שבעים?
נבין זאת בעזרת ספור משעשע. דני הלך לאבוד ברחוב גדול. הוא
נבהל מאוד, התחיל לבכות והתפלל בכל לבו: "ה', בבקשה, תעזור לי
למצוא את אבא ואמא!". הוא הבטיח לעצמו שברגע שימצא אותם,
יאמר תודה גדולה לה'. פתאום, מעבר לפנה, הוא ראה את אמו
מחייכת ומחזיקה גלידה קרירה וטעימה. דני כל כך שמח, רץ אליה,
לקח את הגלידה והתחיל לאכול.

בהנאה. מרב שמחה, הוא שכח
לגמרי שרק לפני דקה כמעט
בכה, ושכח לומר תודה לה'
שהציל אותו.

כשאנו בקשי או רעבים, קל לנו
להזכר בה' ולבקש עזרה. אבל
החכמה הגדולה היא לזכר את
השם דוקא כשהכל מצליח -
כשיש לנו אכל טעים בצלחת,
משחקים בחדר ובגדים יפים.

ילדים יקרים, בורא עולם
רוצה שנשים לב לכל הטוב שהוא
נותן לנו בחיים, ולא נקח שום דבר
כמובן מאליו. ה' רוצה שנעצור
לרגע אחרי האכל, או בסופו של

מצאו 10 הצאים

מרה

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
יצחק אליאב
מבני ברק

תשובה מפרשת שלח:
"וַיֹּסֶס פֶּלֶב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה
וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלָה וְנִרְשָׁנוּ אֹתָהּ
כִּי־יָכוֹל נוֹכַל לָהּ"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

יהודי מבזה את חברו, ללא רגישות ומדות טובות, שהרי אם אין דרך ארץ - אין תורה; ואלו היו מלמדים אותו מוסר ודרך ארץ - זה לא היה קורה כלל. ולכן בעקבות זה, החליט ר' ישראל סלנטר לפתח את תנועת המוסר שפללה בתוכה השקעה גדולה של למוד מוסר לעם ישראל בכל מקום ומקום בעולם; ובכך גרם שהרבה יהודים עד היום, מתחזקים וגדלים בתורה ומדות טובות.

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

תורה עם מדות טובות

מלבד גדלותו בתורה של ר' ישראל סלנטר, היו לו גם מדות טובות. רגישותו לזולת הייתה כה גדולה עד שהיה חש גם בדברים קטנים ביותר, והקפיד לא לצער אף יהודי. בתקופתו, התקיימה חתנה לבנו של אחד הסנדלרים שבצירה, שבעברו היה עני והתפרנס בדחק, אך מזלו האיר לו והתעשר עשר גדול. החתנה הייתה ברב פאר והדר, עם כלים נאים, אכל משבח ותזמורת מפארת - בכפר העיר, ששם היו מקיימים העשירים את השמחות שלהם. אחד העשירים כעס, וקנא מאוד בסנדלר שעד לא מזמן היה עני מרוד ועכשו מקיים לבנו חתנה כל כך מפארת כאחד העשירים. הוא החליט לעשות סוף לשמחתו של הסנדלר. הוא הגיע לחתנה הגדולה, ומיד לאחר החפה שלר מפיסו נעל ישנה וקרועה וצחק לעבר הסנדלר, בעל השמחה: "האם תוכל לתקן לי את הנעל הזו?"

שקט שרר במקום, ופניו של הסנדלר האדימו מרוב בושה. השמועה על מעשה זה הגיעה לאזנו של ר' ישראל סלנטר, והוא הצטער צער גדול מאוד שכן

שמואל
קוריב

נפלאות הבריאה

עקרב

הרוגשות רעדות קטנות באדמה. באמצעותן הם מאתרים טרף גם בחשך כמעט מחלט. עקרבים מסוימים יכולים לשרוד זמן רב מאוד בלי מזון, מפני שחלופי החמרים שלהם אינו יחסית. נקבת העקרב ממליטה צאצאים חיים, ולא מטילה ביצים. לאחר הלה הצאצאים הקטנים מטפסים על גבה, והיא נושאת אותם עד שיתחזקו. עבדה מפתיעה במיוחד: מיני עקרבים רבים זוהרים באור על-סגול, והמדע עדין חוקר למה נבראה תכונה מיוחדת זו. אף שצריך להזהר מעקרבים ולא לגעת בהם, הם חלק מהאזון שבטבע ועוזרים לצמצם את מספר התרקים. כשמתבוננים בפלאי העקרב, מתמלא הלב הודיה לה על חכמתו האיוסופית בבריאה.

מה הייתם אומרים אם היו מספרים לכם שיש בעל חי קטן המסוגל להרגיש רעדות זעירות באדמה, לצוד בחשך כמעט ללא ראיה, ולשאת את צאצאיו על גבו? גם העקרב הוא עוד דגמה נפלאה לחכמת הבורא ותבונה בבריאה. העקרב אינו חרק, אלא שיה לקבוצת בעלי החי הנקראת עכבישנים, שבה נמצאים גם העכבישים. לעקרב שמונה רגלים, שני צבתים חזקים וזנב מעקל שבקצהו עקץ. רב העקרבים פעילים בלילה. ביום הם מסתתרים תחת אבנים או בסדקים, ובלילה יוצאים לחפש מזון. לעקרבים יש שערות זעירות

יגל ליבם בתורת

**תומכים בלימוד התורה
ושותפים בזכויות לנצח.**

צוות ישיבת "יגל ליב" בראשות הרב יגאל כהן
פועל רבות במתן מעטפת חמה ומכובדת כדי
שבחורים יוכלו ללמוד תורה לשמה באהבה.

יגל ליב
ישיבת
בראשות האב"ד הרב יגאל כהן שליט"א

החלק שלך בנצח < 03-8000-770

בבניין הזה תקום קליניקה לחיילים

הם תרמו למדינה, אנחנו נדאג למפל בהם:
טיפול נפשי ע"י המסורת היהודית

בחרו את השותפות שלכם

רבע מטר 180 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

חצי מטר 360 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

מטר 720 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

סכום אחר
לתרומה

בונים
אמפריה
לכבוד מורא
עולם
יגל ליב
בשטח ענק של 2.5 דונם בבני ברק

הלכותכם נוכל לעזור להם

התמונה להמחשה בלבד

קחו חלק בזכויות נצח < 03-8000-770 | סרקו את הקוד
לפרטים נוספים >>>

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | מיקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לעילוי נשמת
משה בן דוד ורחל

לעילוי נשמת
רבי שמשון חיים בן הרב נחמן
מיכאל (בעל הזרע שמשון)

לרפואת החייל
משה חיים בן קרן

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה